

Arrest

nr. 55 197 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2010 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2008 dient dhr. A.H. een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, op grond van zijn duurzame relatie met mevrouw F.V.D., waarna hij in het bezit gesteld wordt van een F-kaart geldig tot 14 april 2014.

Op 26 mei 2010 bieden A.H. en zijn partner zich aan om hun wettelijke samenwoning te ontbinden in onderlinge overeenstemming.

Op 17 augustus 2010 komen de twee minderjarige kinderen A.B.F. en A.K.N., hun vader A.H. in België vervoegen en worden zij ingeschreven in de gemeente Gent.

Op 16 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht van A.H. met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 september 2010 wordt aan dhr. A.H. in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger een bevel tot terugbrenging betekend met betrekking tot zijn minderjarige kind A.B.F. Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“(...)Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan A.H. (...)

bevel gegeven aan de genaamde A.B.F. (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Art 7,1,1^o Betrokkene is niet in het bezit van een visum(...)”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet, schrijft voor dat verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier dient in te dienen waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd op 3 november 2010 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatste nuttige dag om de nota in te dienen was 12 november 2010.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat de nota die per aangetekend schrijven van 13 november 2010 aan de griffie werd bezorgd laattijdig is. Ter terechtzitting voert de raadsman van verweerder aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesloten was op 12 november 2010 evenals de post en hij niet kon achterhalen of en welke postpunten wel geopend waren. De Raad wijst erop dat enkel een situatie van overmacht kan worden aanvaard en dat deze niet wordt aangetoond door verweerder. Verweerder geeft zelf aan dat er postpunten geopend waren, zodat hij wel degelijk de nota met opmerkingen op de laatste nuttige dag, met name 12 november 2010 aangetekend kon verzenden. Bovendien is verweerder geenszins verplicht om zijn nota pas op de laatste dag over te maken. Verweerder toont geen situatie van overmacht aan. Bijgevolg wordt deze nota, in toepassing van artikel 39/59, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Artikel 2 van deze Wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de motivering dus ook zeker de juridische overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen.

Dat bij de redenen van de beslissing evenwel nergens de juridische overwegingen vermeld worden, of in ieder geval geen voerwegingen die verzoeker kan terugvinden. Er wordt enkel een ‘art 7, 1, 1° vermeld, maar daar wordt niet aan toegevoegd op welke wet, K.B., of andere wetgeving dat dat slaat....

Verzoeker kan zich derhalve niet op een ernstige manier verdedigen, nu het voor hm onduidelijk op basis van welke wettelijke gronden de bestreden beslissingen genomen werd; de formele motiveringsplicht werd derhalve door de verwerende partij geschonden.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker meent dat hij uit de bestreden beslissing niet kan vaststellen op grond van welke juridische overweging de beslissing werd genomen. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing vooreerst aangeeft *“afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Dit artikel stelt duidelijk dat *“behoudens bijzonder beslissing van de Minister of zijn gemachtigde mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is. Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”*

Vervolgens motiveert de bestreden beslissing als reden van de maatregel: *“Art 7,1,1 ° Betrokkene is niet in het bezit van een visum”*. Verzoeker meent dat hij niet weet over welke wet het *in casu* gaat nu dit niet is vermeld. De Raad stelt vast dat verweerder inderdaad geen ‘wet’ heeft vermeld. Evenwel blijkt uit het geheel van de beslissing duidelijk dat artikel 7, 1, 1° van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld. Vooreerst vormt het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) het uitvoeringsbesluit van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Er wordt in de motieven expliciet verwezen naar artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit. Tevens wordt verschillende keren verwezen naar de Vreemdelingenwet inzake de beroepsmogelijkheden die verzoeker heeft tegen de beslissing.

Bij lezing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”*, blijkt duidelijk dat de beslissing niet anders kan worden gelezen dan ‘artikel 7, 1, 1° van de Vreemdelingenwet’, nu verweerder in de beslissing motiveert dat *“betrokkene niet in het bezit is van een visum”*. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij de juridische en de feitelijke motieven van de bestreden beslissing niet kent. De bestreden beslissing geeft op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN